

Μεταβαίνων εις τὴν νέαν αὐτοῦ ἔδραν¹, καὶ μεταξὺ παρεπιδημῶν ἐνταῦθα, ἐκλήθη ὑπὸ τὴν ὅμοφωνον ἐπιδοκιμασίαν ἀμφοτέρων τῶν κατὰ τὴν ἐκλογὴν διαγωνισμένων μερίδων εἰς τὸν οἰκουμενικὸν θρόνον, τῆς αὐτοκρατορικῆς κυβερνήσεως διὰ τῶν συγχρονησιών αὐτῆς ἐκδηλωσάσης τὴν ἐπὶ τῇ ἐκλογῇ εὐαρέσκειαν αὐτῆς.

Η ΑΝΑΡΡΗΣΙΣ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΑΛΩΣΙΝ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ.

Ἐπὶ τῇ χθεσινῇ παρουσίᾳ τῆς Α. Θ. Π. τοῦ νέου Οἰκουμενικού Πατριάρχου Νεοφύτου τοῦ Η' πρὸς τὴν Α. Α. Μ. τὸν Σουλτάνον καὶ τῇ ἐπισήμῳ ἐγκαθιδρύσει αὐτοῦ εἰς τὸν πατριαρχικὸν θρόνον μεταδιδούμεν τὰς ἐπομένας ιστορικὰς πληροφορίας περὶ τῶν κατὰ τὴν ἀνάρρησιν τοῦ πρώτου μετὰ τὴν ἄλωσιν Πατριάρχου Γενναδίου τοῦ Σχολαρίου.

Μωάμεθ ὁ Πορθητής, θριαμβικῶς εἰσελάσας εἰς τὴν κατακτηθεῖσαν πόλιν τῇ I ιουνίου 1453, ἡμέρᾳ Παρασκευῆς, πρώτιστα πάντων ἐμεριγμένης περὶ νέου συνοικισμοῦ τῆς πόλεως μετὰ τῶν ἐπελθοῦσαν ἐρήμωσιν, τούς τε ἐν τῇ πόλει μείναντας ὀλγίστους ὁρθοδόξους συγκρατῶν καὶ τοὺς φυγοπάτριδας παροτρύνων διὰ πολλῶν μέσων νὰ κατέλθωσι καὶ ἔξ ἄλλων πόλεων εἰς τὴν πρωτεύουσαν Χριστιανούς συνοικίζων. Πολλοὺς δὲ τῶν ἐπιθανῶν ἀνδρῶν, οὓς ἔμάνθανε γένει τε καὶ φρονίσει καὶ ἀρετῇ διαφέρειν τῶν ἄλλων, ἐτίμα διὰ τῆς παρ' αὐτὸν εἰδόδου καὶ διὰ λόγων μειλιχίων καὶ χροντῶν ἐλπίδων παρεθάρρυνεν αὐτοὺς. Οἱ μειλίχιοι οὗτοι λόγοι καὶ αἱ ἐλπίδες ἀνεψέροντο, ὃς ἐστιν ἐκ πολλῶν εἰκάσαι, εἰς τὴν ἀποκατάστασιν τῆς ὁρθοδόξου Ἑκκλησίας, οἵα ὑπῆρχεν ἐπὶ τῶν βυζαντινῶν αὐτοκρατόρων, τῶν αὐτῶν τιμῶν καὶ τῶν προνομίων ἀπολαυσούσης.

Ἐν τῇ ἀποκατάστασι ταῦτη φαίνεται διηκούσα μεγαλοπράγμων πολιτικὴ τοῦ Πορθητοῦ ίδέα. Κατανοῶν διὰ τὸ μέγιστον συμφέρον πρὸς ἔδραισιν τοῦ κράτους αὐτοῦ καὶ πρὸς ἀποδόσισιν τῶν ἐκ τῆς Δύσεως κινδύνων, ἔνθα οἱ πάπαι καὶ οἱ ἱγεινές σταυροφορίας ὥργάνουν καὶ ἐκῆρυττον κατ' αὐτοῦ, ἵνα ὁ παντελῆς χωρισμὸς τῆς ἀνατολικῆς καὶ δυτικῆς Ἑκκλησίας, μὴ ἀγνοῶν δὲ τὰς πρὸς ἔνωσιν ἀποπείρας, περιεποιήθη ἐξαιρετικῶς καὶ ιδιαζόντως, ἡμα εἰς Κωνσταντινούπολιν εἰσελθών, τὴν ἀνθενωτικὴν μερίδα, ἡς προεξῆρχε Λουκᾶς ὁ Νοταρᾶς, ὁ εἰπὼν τὸ λόγιον «Κρειττότερόν ἐστιν εἰδέναι ἐν μέσῃ τῇ πόλει φακιόλιον βασιλεῦον Τούρκων ἢ καλύπτον λατινικήν». Τὴν πόλιν, εἰπεν αὐτῷ ὁ Πορθητής, ταύτην δοι μέλλω παρακαταθέσθαι τοῦ ἔχειν τὴν ἀπασαν αὐτῆς φροντίδα, καὶ ποιήσω σε εἰς κρειττούρων δόξαν παρ' ἵνα ἔσχες ἐν τῷ καιρῷ τοῦ βασιλέως. Καὶ μαθὼν παρ' αὐτοῦ τὰ ὄνοματα τῶν εὐγενῶν, κατέγραψε ταῦτα καὶ ἐν τοῖς πλοιοῖς καὶ ἐν ταῖς σκηναῖς συναθροίσας σύμπαντας ἐκπρόσωπον. Ἀφοῦ δὲ τοῦ Νοταρᾶ ἡ ἀναίρεσις ἐγένετο, εἴτε τοῦ Πορθητοῦ παραπεισθέντος, εἴτε ἄλλως, ἀνεζήτησε τὸν ἔτερον προεξῆρχοντα τῆς τῶν ἀνθενωτικῶν μερίδος, Γενναδίον τὸν Σχολάριον. Τὸν ἄνδρα τοῦτον εὐθὺς μετὰ τὴν ἄλωσιν ἐζήτει ὁ Πορθητής, ποθῶν ιδεῖν τε αὐτὸν καὶ ἀκοῦσαι τῆς σοφίας αὐτοῦ, κατὰ τὸν Κριτόβουλον, ἀλλ' ἵσως ποθῶν μᾶλλον νὰ ἐνισχύσῃ τὴν τῶν ἀνθενωτικῶν μερίδα. Σὺν πολλῷ δὲ πόνῳ ἤτασας ἀνεῦρεν αὐτὸν ἐν Ἀδριανούπολει παρά τινι τῶν ὁδμανιδῶν μεγιστάνων μετὰ πολλῆς θεραπείας καὶ τιμῆς φυλασσόμενον. Ὁ Πορθητής συνεχεῖς εἶχεν ἐντεύξεις μετὰ τοῦ Γενναδίου, ὃ ἐλευθέρα ἵνα παρ' αὐτὸν εἰσόδος καὶ δυμίδια, πολλαὶ δὲ ἀπεδίδοντο αὐτῷ τιμαί, καὶ ἐλάμψανε, φαίνεται, παρ' αὐτοῦ διαβόρους πληροφορίας περὶ τῆς ἐκκλησιαστικῆς τάξεως ἐπὶ τῶν βυζαντινῶν αὐτοκρατόρων.

Οτε δὲ ἐθεώρησεν ἔαυτὸν ἀρκούντως πεπληροφορημένον, κατάλληλον ἔκρινε νὰ ἐκτελέσῃ τὸ μέγα αὐτοῦ σχέδιον, ἥτοι τὴν ἀποκατάστασιν τῆς ὁρθοδόξου Ἑκκλησίας εἰς τὰς αὐτὰς πρὸς

αὐτὸν σχέδεις, εἰς ᾧ διετέλει πρὸς τοὺς βυζαντινοὺς αὐτοκράτορας. Προσκαλεσάμενος περὶ τὰ τέλη τοῦ 1453 ἥ τὰς ἀρχὰς τοῦ 1454 τοὺς ἐγκριτότερους τοῦ κλήρου, ἐπιηρώτησεν αὐτοὺς διὰ τί ὁ πατριάρχης δὲν προσῆλθεν, ἵνα προσαγορεύσῃ τὸν νέον αὐτοκράτορα, ὅστις μετ' εὐχαριστήσεως ὅτι εἴδετεν αὐτόν τῶν δὲ κληρικῶν ἀπαντησάντων ὅτι ὁ πατριαρχικὸς θρόνος ἔχεισεν καὶ ὅτι δὲν ἐτόλμησαν νὰ ζητήσωσι παρ' αὐτοῦ ἀδειαν πρὸς ἐκλογὴν νέου πατριάρχου, κατὰ τὰ νεομισμένα, ὁ Πορθητὴς ἐκέλευσεν αὐτοὺς νὰ προσθῶσιν εἰς τὴν ἐκλογὴν, κατὰ τὰ παλαιὰ ἥθη καὶ κατὰ τὴν παλαιὰν τάξιν, λέγων ἡμα ὅτι τηροῦσεν ἐν τῇ ἀναρρήσει τοῦ πατριάρχου τὸ αὐτὸν πρόγραμμα, ὅπερ καὶ οἱ βυζαντινοὶ βασιλεῖς, ἐπὶ παντός, προσέθικεν, ὅτι δὲν ὦν ἀπῆδεν εἰς τὸν νόμον τοῦ προφήτου.

Καὶ δηταὶ, ἀπό τινος ὁ πατριαρχικὸς θρόνος Κωνσταντινουπόλεως ἔχεισεν. Ὁ πατριάρχης Ἀθανάσιος, ὅστις εἶχε προχειρισθῆ ὑπὸ τῆς συνελθούσης τῷ 1450 ἐν Κων/πόλει ὁρθοδόξου συνόδου, ἔξεχώρησε τοῦ οἰκουμενικοῦ θρόνου, ἀνανεωθείσης ὑπὸ τοῦ καρδιναλίου Ἰσιδώρου τῆς ἐνώσεως κατὰ τὰς παραμονὰς τῆς πολιορκίας, ὃ δ' ἀντ' αὐτοῦ τότε ὁρισθεὶς Γρηγόριος πρωτοσύγκελος (ἐνωτικός), μικρὸν μετὰ τὴν ἄλωσιν ἐκουσίως τοῦ θρόνου παρατίθεται ἀπεχώρησεν εἰς Ρώμην, ἔκτοτε δὲ ὁ θρόνος ἔχεισεν.

Δοθείσης τῆς περὶ ἐκλογῆς διαταγῆς, ἵσως δὲ ὑποδειχθέντος καὶ τοῦ Γενναδίου ὑπὸ τοῦ Πορθητοῦ, οἱ κληρικοί, συνελθόντες ἐν τῷ ναῷ τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων, ὅστις εὐθὺς μετὰ τὴν ἄλωσιν ἐγένετο πατριαρχικὸς ναός, ἐξελέξαντο ὅδον ἐνεστὶ κατὰ τὰ ἀνέκαθεν κεκανονισμένα Γενναδίου τὸν Σχολάριον, ὅστις ἀντιστᾶς τὸ πρῶτον ἀπεδέξατο τέλος τὴν πατριαρχείαν. Ὁ Πορθητής, ἡμα εἴτη ἐκλογῆς, προσεκάλεσεν αὐτὸν ἵνα ἀποδῷ πάσας τὰς τιμάς, ἃς οἱ βυζαντινοὶ βασιλεῖς ἀπέδιδον τοῖς πατριάρχαις, καὶ τοὺς αὐτοὺς τηροῦσι.

Ἢσαν δὲ οἱ τύποι οὗτοι οἱ ἐπόμενοι: •Προούπηρχε τάξις καὶ συνίθεια τοῖς βασιλεῦσι χριστιανοῖς ἵνα δωροποιῶσι τῷ χειροτονηθέντι πατριάρχῃ νεωστὶ δεκανίκιον χρυσοῦν· μετὰ λίθων πολυτίμων καὶ μαργάρων ἐγκεκοδυμηνόν καὶ ἵππον ἐκλεκτὸν ἐκ τῶν βασιλικῶν μετὰ ἐφιππίου καὶ ἐφεστρίδος βασιλικῆς ἐγκεκοδυμηνόν πολυτελῶς· καὶ μετὰ χασδίου λευκοῦ καὶ χρυσοῦ δικεπόμενος ἵνα ὁ ἵππος· καὶ τοῦ παλατίου τοῦ βασιλικοῦ μετὰ πάσης τῆς συγκλήτου ἐξερχόμενος ὁ πατριάρχης καὶ εὐθημούμενος ἐν τῷ πατριαρχείῳ ἐπανέστρεψε· καὶ οἱ χειροτονία εἴγινετο παρὰ τῶν ἀρχιερέων, ὡς τάξις καὶ νόμος ἵνα, ἐλάμψανε δὲ ὁ μέλλων πατριάρχης ἐκ τῶν τοῦ βασιλέως χειρῶν τὸ δεκανίκιον τοιτοτρόπως· καθεζουμένου τοῦ βασιλέως ἐπὶ τοῦ βασιλικοῦ διόφου καὶ πᾶσα ἡ σύγκλητος ἀσκεπτῆς ἴσταμενοι καὶ ὄθοι· καὶ ὁ μέγας πρωτοπαπᾶς τοῦ παλατίου ἐποίει εὐλογητόν· εἴτα καὶ μικρὸν ἐκτενῆ καὶ ὁ μέγας δομέστικος ἐκάλεσε τό· δόσου γὰρ βασιλέως παρουσία, καὶ τὰ ἔξις· εἴτα τὸ Δόξα, ὁ λαμπαδάριος ἐκ τοῦ ἐτέρου χοροῦ Καὶ γενν τό· Ό βασιλεὺς τῶν οὐρανῶν καὶ τὰ ἔξις· Μετὰ δὲ τὸ τέλος τοῦ τροπαρίου, ὁ βασιλεὺς ἀνίστατο, ἔχων ἐπὶ τὴν δεξιὰν τὸ δεκανίκιον, δὲ ὑποψήφιος ἐρχόμενος, καὶ ἐκ τοῦ ἐνδὸς μέρους αὐτοῦ ὁ Καισαρείας, ἐκ δὲ τοῦ δευτέρου μέρους ὁ Ἡρακλείας μητροπολίτης, καὶ ποιεῖ πρὸς πάντας μετανοίας τρεῖς, εἴτα προσέρχεται τῷ βασιλεῖ καὶ ἐνώπιον τούτου ποιεῖ τὴν προσκύνην τοῦ βασιλεούς προσκύνην. Καὶ ὁ βασιλεὺς τὸ δεκανίκιον ὀλίγον ὑψῶν ἔλεγεν· Ή ἡγία Τριάς, η τὴν ἔμοι βασιλείαν δωροδαμένην, προσεχείσεται δε εἰς πατριάρχην Νέας Ρώμης· καὶ οὕτως ἐκ τῶν βασιλικῶν χειρῶν ὁ πατριάρχης ἐλάμψανε τὴν ἔξουσιαν καὶ τὴν εὐχαριστίαν τῷ βασιλεῖ ἐδίδου· εἴτα οἱ χοροὶ ἐψαλλον τό· Εἰς πολλὰ ἔπη, Δέσποτα, ἐκ τρίτου, καὶ ἀπόλυτης.

Τοῦ Γενναδίου προσελθόντος τῷ Πορθητῇ, οὕτος παρέθηκε πρὸς τοῦ πατριάρχην τοῦ πατριάρχου μέγα γεῦμα, καθ' ὃ ἐκάθισεν αὐτὸν παρ' ἔαυτῷ καὶ πολλὰ ἄλλαν ἥξισθεν αὐτὸν τιμῶν. Ἐπιστάσης δὲ τῆς ὁδας τῆς ἐκ τῶν ἀνακτόρων ἀπελεύσεως τοῦ Γενναδίου, Μωάμεθ ὁ Β' ἔδωκεν αὐτῷ ἰδίᾳ χειρὶ τῷ περίχρουσον καὶ μετὰ λίθων πολυτίμων καὶ μαργάρων ἐγκεκοδυμηνόν δεκανίκιον, ἐπειπὼν αὐτῷ ἀντὶ τοῦ παρὰ τῶν βυζαντινῶν βασιλέων λεγομένου· «Η ἡγία Τριάς» κτλ., ἀπάδοντος τῷ νόμῳ τοῦ προφήτου, τὰ ἐπόμενα· Πατριάρχεις ἐν εἰρήνῃ καὶ ἔχε τὴν φιλίαν Ήμδον ἐν οἷς ἀν χρήσοις· καὶ ἔθέλοις, ἔχων πάντα τὰ προνόμια τῶν προκατόχων δου· Εἴτα προέπεμψεν αὐτὸς τὸν πατριάρχην μέ-

χρι της αύλης τῶν ἀνακτόρων, καίπερ τοῦ Γενναδίου ἀνθισταμένου, καὶ ἐβοήθησεν αὐτῷ νὰ ἐπιβῇ τοῦ ἑκ τοῦ βασιλικοῦ σταύλου ἐπὶ τούτῳ παρασκευασθέντος ἐκλεκτοῦ ἵππου μετ' ἐφιππίου καὶ ἐφεστίδος χρυσῆς καὶ πολυτελῶς ἐγκεκομημένης. Μεθ' δ, τῇ διαταγῇ τοῦ Σουλτάνου, ὁ πατριάρχης Γεννάδιος ἐν ἐκτάκτῳ πομπῇ καὶ συνοδευόμενος ὑπὸ πολυαριθμών πασδάρων καὶ αὐλικῶν μετέβη εἰς τὸν πατριαρχικὸν ναὸν τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων ἐπευθυμούμενος, καθὰ ἐγίνετο καὶ ὑπὸ τῶν βυζαντινῶν βασιλέων.

Οὐλίγας ἔπειτα ἡμέρας ὁ Σουλτάνος ἐξέδωκε τῷ Γενναδίῳ βεραμάτιον — Χρυσόδουλον, κατὰ τοὺς Βυζαντινοὺς — διακανονίζον τὰ προνόμια καὶ δίκαια τοῦ πατριάρχου. Κατὰ τὸν Φραντζῆν, ὠρίζετο ἐν αὐτῷ. « Ἰνα μηδεὶς αὐτὸν (τὸν πατριάρχην) ἐνοχλήσῃ ἢ ἀντιτείνῃ· ἀλλ' εἶναι ἀναίτιον καὶ ἀφορολόγητον καὶ ἀδιάθειστόν τε ἀπὸ παντὸς ἐναντίου, καὶ τέλους καὶ δόσεως ἐλεύθερος ἔσπειρται καὶ αὐτὸς καὶ οἱ μετ' αὐτὸν πατριάρχαι εἰς τὸν αἰῶνα ὄμοίως καὶ πάντες οἱ ὑποτεταγμένοι αὐτῷ ἀρχιερεῖς ». Ἀλλ' ἐκ τῆς ἀναγνώσεως τῶν μεταγενεστέρων βερατίων — τοῦ πρώτου ἐκείνου μὴ σωζομένου σῆμερον, καίτοι ἐσθῆτο, ὡς ἐμάθομεν, μέχρι τῆς συντάξεως τῶν κανονισμῶν — ἐξάγεται πρῶτον ὅτι καθωρίζοντο ἐπακιδιῶς τὰ δραγματικὰ τῆς ὀθωμανικῆς αὐτοκρατορίας δικαιοδοσίας τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριαρχείου· δεύτερον ὅτι ὁ πατριάρχης ἀνεγνωρίζετο ἐθνάρχης τοῦ ὁμοιαίκου ἔθνους· τρίτον ὅτι προκειμένης τῆς δικαιοδοσίας αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ κληροῦ καὶ τῆς ἐξαιρετικῆς δικαιοδοσίας τῶν κληρικῶν ἀντεγράφησαν πιστῶς αἱ τῶν Νεαρῶν διατάξεις· τέταρτον ὅτι ἡ δικαστικὴ δικαιοδοσία τοῦ πατριαρχείου καὶ τῶν ὑπ' αὐτοῦ τὸ ἀρχιερέων ἐπεξετείνετο καὶ εἰς πάσας τὰς μετὰ τῶν θρησκευτικῶν νόμων σχετιζομένας ἀστικὰς σχέσεις τῶν Χριστιανῶν πρὸς ἄλληλους.

ΠΟΙΚΙΛΑ.

Ἀνακάλυψις μουμιῶν. — "Ἐνεισὶ τῶν μουμιῶν, αἰτινες ἀνεκαλύψθησαν ὑπὸ τοῦ κ. Γρεβὼν ἐν Δεστὴ-Ἄλ-Βαχρῆ καὶ δύν αἱ ἀρχαιοτεραι ἀνάγονται εἰς τὴν ΙΑ' δυναστείαν, (ἥτοι 2500 π. χ.) ἡνεψγησαν ἐν τῷ μουσείῳ τοῦ Βουλάκ. Δύο ιταλικαὶ ἐφημερίδες, δὲ Ταχυδρόμος τῆς Νεαπόλεως καὶ ἡ Illustration Italiana παρέσχον περὶ τοῦ ἀποτελέσματος τῆς ἐργασίας ταύτης ἐνδιαφερούσας λεπτομερείας, ἀναδημοσιεύσασ· ὑπὸ τοῦ Μηνύμτορος τῶν τεχνῶν. Ἡ πρώτη μούμια εἶναι ἡ τοῦ οἴστρου βιστελέως καλούμενου Δάκανερέρ. Τὸ ἐν αὐτῇ σύστημα τῆς βιστελέως, νέον διὰ τοὺς αἰγυπτιολόγους καὶ μετ' ἴδιαζούσης μερίμνης γενόμενον, ἀρρήκε τὸ δέρμα ἀνέπαφον· τὰ εὔσαρκα μέλη ἀντικατεστάθησαν ὑπὸ ἀντισηπτικῆς ἀρωματικῆς κόνινως, διατηρησάστης τῷ σώματι τὸ σχῆμα καὶ τὴν μορφὴν ὄντος ζῶντος· μετὰ τοσούτους αἰῶνας ἡ οὐσία αὕτη δὲν ἀπώλεσεν εἰσέτι τὸ ἄρωμα αὕτης.

Ἐτέρα μούμια εἶναι ἡ νεαροῦ τίνος ἱερέως· ἐν τῷ τμήματι τῆς καρδίας φέρει ἀργυροῦν ἕρακα σύμβολον τῆς τῶν σωμάτων ἀναστάσεως καὶ παρουσιάζει ἐν τῷ ἀριστερῷ βούθωνι τὴν τορήν, ἥτις συνήθως ἐγίνετο πρὸς ἑξαγωγὴν τῶν ἐντοσθίων καὶ πρὸς παρασκευὴν αὐτῶν κατὰ τὸν ὑπὸ τοῦ Ἡροδότου καὶ Διοδώρου τοῦ Σικελιάτου περιγραφόμενον τρόπον. Ἐν πάσαις ταύταις ταῖς μουμίαις τὰ ἀγαλμάτια τεσσάρων πνευμάτων, προστατῶν τῶν ἐντοσθίων, περικλείονται ἐν ταῖς τοῦ σώματος κοιλότησι καὶ οὐχί, ὡς συνήθως παρετηρεῖτο, μεταξὺ τῶν ἀρωμάτων καὶ τῶν ἐπιδέσμων. Μεταξὺ τῶν περιέργων ἀντικειμένων, ἀτινα ἀνεκαλύψθησαν ἐντὸς τῶν σαρκοφάγων, ἀναφέρονται μεγάλαι φενάκαι, χειρόκτικ, σανδάλιαι, ριπίδιαι, μικρὰ ἔδρα, κεκοσμημένη διὰ κεφαλῶν νηστῶν, ἔχουσῶν τὸ ράμφος καὶ τοὺς ὄφθαλμοὺς ἐξ ἐλεφαντόδοντος, μαχράτι λωρίδες· ὑφασμάτων, πολυτελεῖς φέροντος κροσσούς, πλεκτοὶ σάκκοι, ἀγγεῖα πλήρη ἀρωμάτων, ὄρειχαλκίνα ἀγαλμάτια, μαρμάρινα τοιαῦτα, ξύλινα, ἐξ ἐλεφαντόδοντος κλπ. Ἀπειροὶ πάπυροι μὴ ἀναγνωσθέντες εἰσέτι, ἡσαν τεθειμένοι κατὰ μῆκος τῶν μουμιῶν.

Τὰ ἔγγραφα ταῦτα εἶναι τόσον πολύτιμα ὅσον καὶ τὰ ὅλα ἀνακαλυφθέντα.

Πόλις διπλαίσιον. — Εἰς τῇ ρωτικῇ κεντρῷ "Ασίᾳ ἀνεκαλύφθησαν τὰ λείψανα σπουδαίας πόλεως, ἀποτελουμένης καθ' ὀλοκληρίαν ἐκ σπηλαίων λελαξευμένων ἐν τῷ βράχῳ. Ἡ πόλις αὕτη ἔκειτο ἐπὶ τῆς δεξιῆς ὅρους τοῦ Ἀμοῦ Δίρια (Ως), ἐν τοῖς πέριξ τῆς βουχαρικῆς πόλεως Χαρκῆ.

Η ὑπόγειος πόλις, χρινομένη ὑπὸ τῶν ἐπιγραφῶν, νομισμάτων κλπ. ἀπερ ἐν αὐτῇ ἀνεκαλύφθησαν, φαίνεται ὅτι ὑπήρχεν ἀπὸ τοῦ ΙΒ' αἰῶνος μ. Χ. Κατοικίαι τινές εἶσι πολύωροφοι. Ὄπαρχουσι δὲ ἐν ταύτῃ δόδοι καὶ πλατεῖαι διὰ διάγκαι μόνον εἰσὶ κεκαλυμμέναι ὑπὸ ἐρειπίων.

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΑΙ.

ΔΙΑΛΕΞΙΣ

ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΥΣ ΑΝΝΙΝΟΥ
ΓΕΝΟΜΕΝΗ ΕΝ ΤΩΙ "ΕΛΛΗΝΙΚΩΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΩΙ ΣΥΛΛΟΓΩΙ"

τῇ 26 Ὁκτωβρίου 1891.

"Απόστολος τοῦ τύπου, ὅγι τοῦ μαχίμου καὶ πολυπράγμονος, ἀλλὰ τοῦ εἰρηναίου καὶ πρέου, τοῦ εἰς τὰ ἡμερα στάδια τῆς τέχνης καὶ τῆς ἐπιστήμης ἐνδιατρίβοντος, χαιρετίζω μετ' ἀγάπης καὶ σεβασμοῦ τὴν φιλόσουσον ταύτην δύμηγυριν. τὴν ἐκπροσωποῦσαν κοινωνίαν, φημιζομένην ἐπὶ ἔξοχως ἀδροῖς καὶ εὐγενέσιν αἰσθήμασι καὶ ἐπὶ ἐπιζήλῳ πνευματικῇ μορφώσει. Προσκληθεὶς δὲ παρ' ἀξίαν καὶ ἔξεινοῦς συγκαταβάσεως ν' ἀνέλθω ἐπὶ τὸ βῆμα τοῦτο, ὅπερ ἐτίμησαν τόσοις ἐπιφανεῖς στωμάλοι ἀγορηταῖς, ζητῶ τὴν ἀδειαν ὅπως ἀπαγολήσω δύμας λαλῶν περὶ τοῦ ἀθηναϊκοῦ τύπου ἐν γένει. Τὸ θέμα τοῦτο ἐξέλεξη ὡς καταληλότερον παντὸς ἄλλου, καθότι δὲ παρὰ τὸν Ἰλισσὸν τύπος διατελεῖ εἰς ἔμετον ἐπικοινωνίαν μὲ τοὺς ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ βισυντας δυοειδεῖς, παρ' οἷς εἰρίπει μέγα μέρος τῶν ἀπαιτουμένων πρὸς συντήρησίν του πόρων, δὲ γοργυσμὸς τῶν πιεστηρῶν αὐτοῦ ἀντηγεῖ· καὶ παρὰ τὸν Βόσπορον καὶ παρὰ τὸν Δούναβιν καὶ παρὰ τὸν Βορυσθένην καὶ παρ' αὐτὸν τὸν Γάγγην. Χρήσιμον ἐπομένως ἀποθαίνει αὐτοῖς τὸ νὰ γινώσκωσιν ἀκριβεστερον τὸν ὄργανισμὸν τοῦ τύπου καὶ τὰς συνήθικας τῆς λειτουργίας του. Ἀλλως τε τὸ θέμα αὐτὸν μοὶ εἶναι ὑπὲρ πᾶν ἄλλο οἰκεῖον καὶ ἀντί, ἀμάθειαν ὀφλισκάνων, περὶ ἄλλα γὰρ ἐκτραπῶ, προτιμῶ νὰ ἐπανέλθω εἰς τοὺς ὀκενοὺς αὐτοὺς τῆς μελάνης, οὓς διέπλευσα καὶ ἔξι ὅν, παρὰ τοὺς νόμους τῆς βασικῆς, ἔξηλθον μὲ λευκὰς τὰς τρίχας παρὰ τοὺς κροτάφους. Εἶναι ἀληθὲς ὅτι ἐκ τῶν ὀκενῶν ἀντῶν ἀπεσύρθην πρὸ τίνος κρόνον κεκυηκώς καὶ ὄμοιος μὲ τὸν ναυαρχὸν ἐκεῖνον τοῦ Δάντου, ὅστις

con lena affannata

Uscito fuor del pelago alla riva

Si volge all' acqua perigliosa e guata.

ἀλλ' εἶνε ἐπίσης ἀληθὲς ὅτι ἡ ἀνθρώπινος ψυχὴ ὑπόκειται εἰς παντοῖα καὶ παράδοξα αἰσθήματα νοσταλγίας καὶ ἀφοῦ ὑπάρχει σὸν τοῖς ἄλλοις καὶ la nostalgie de la boue, ὡς λέγουν οἱ Γάλλοι, ἥτοι ἡ νοσταλγία τοῦ βορβόρου, εἶναι νομίζω ἐπιτετραχυμένον εἰς παλαιὸν ἀγωνιστὴν ν' ἀναμιμνήσκηται κατὰ προτίμησιν τῶν γρόνων τῆς ἐνεργοῦ αὐτοῦ ὑπηρεσίας.

Βλέπω ὅμως ὅτι περιαυτολόγω συνεχῶς καὶ τόσον ἔξαιρω ἀθελήτως τὰς ἐν τῷ τύπῳ μαχίμους ὑπηρεσίας μού, ὡστε καὶ σεῖς ἀρχίζετε ν' ἀπορῆτε πᾶς δὲν βλέπετε τούλαχιστον παρὰ τοὺς ὄμονους μους ζεῦγος ἐπωμίδων. Καιρὸς εἶναι νὰ συντομεύσω τὸ προσόμιόν μου, περιστέλλων καὶ τὴν ἰδικήν μου ἀκούσιον μεγαλαυχίαν καὶ τὰς ἰδικὰς σας παρατόλμους εἰκασίας, καὶ νὰ ἐπιληφθῶ δὲ τοῦ κυρίου θέματος μού. Πλὴν μὴ περιμένετε ταχικήν ιστορίαν, ἀλλὰ μόνον σημειώσεις ἀτάκτως ἐριμαψένας καὶ ἀτομικάς ἐντυπώσεις, ἔξι δύο μηνεῖς θὰ σηματίσητε ἰδέαν τινὰ περὶ τῆς ἔξελιξεως τῆς προσδόου τοῦ ἀλληγονικοῦ τύπου· τίσως δὲ ἔξι ἀντῶν θὰ συνηθίσητε καὶ κατὰ πόσον ἔχω δίκαιον ἂν